מר א מיי' פט"ו מהל' פסולי מוקדשין הל"ו ופ"ג מהל' שגגות הל' ג ופ"ד מהל' ממרים הל"ח:

תורה אור השלם

1. אוֹ הוֹדַע אֵלָיו חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא בָּהּ וְהֵבִיא אֶת קָרְבָּנוֹ שְׂעִיר עִזִּים זָכָר תָּמִים: ויקרא ד כג
2. אוֹ הוֹדַע אֵלָיו חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהֵבִיא קָרְבָּנוֹ שְׂעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נְקֵבָה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא: ויקרא ד כח

מוסף רש"י

האיש מגלח על נזירות אביו. פס נלד לפני נמירות והפרים קרבותיו ומת, והיה בנו נזיר, הכן מגלח ביום מלמת ומניף קרבנות שהפרים לפני (סוטה כג.). מן הקלה על החמורה. לפ יפת זה מילי עבירה קלה, כגון נדה וחלב שאין בהן כהמה מיתת בית דין בכהמה שהפרים לפני מומרה, כגון חלול שבת אביו בנזירות. ת"ל קרבנו. מלמת זימני כתיב גבי חטאת קרבנו, חד בנשיא ותרין בימיד (שם). על בהמת אביו בנזירות. שהפרים מביו למזירותו (שם).

פי' הרא"ש

הכא נקבה והכא זכר. ולאידך פי' בשעת הפרשה ודאי הוקבעו כל א' למה שהוא ראוי: ה"ג בזמן שהיה אביו נזיר והפריש מעות סתומים לנזירותו ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות [אבא] ה"ז מגלח על מעות אביו. אבל אם היה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות לנזירותו ומת ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא יפלו לנדבה. י"ס דגרסי איפכא. אבל גירסא זו עיקר דמסתברא למימר דנאמר הלכה היכא דתחלת קבלת נזירותו היתה על סמך מעות אביו. אבל אם בחיי אביו היה נזיר כבר הוזקק להביא קרבנות משלו: היתה לו בהמה מפורשת עליו וכו' מאי לאו אפי' בעלת מום אם הפריש אביו ג' בהמות בעלי מומין כמפורשות דמי. דאי כסתום דמי יפדו ויביא בדמיהם נדבה אלא ודאי כמפורשים דמי ולא חשבי' להו כמפורשי' ונתערב' וימותו כולם. דמסתמא דמי כבשה עומדים לחטאת ודמי כבש לעולה ודמי איל לשלמים: א"ה מאי אירי' מעות כיון דחשבת בהמה בע"מ כסתומים. מאי אירי' דתני ברישא מעות ליפלוג וליתני הכל בבהמה וליתני ברישא היתה לו בהמה בע"מ יפלו לנדבה. ומשני כיון דבע"מ קדושה לדמי היינו מעות. מתיב רבא קרבנו בקרבנו וכו' בפ' בשעה יחטא כתיבי ג' קרבנות חד בנשיא וחד בהדיוט. אחד בכבשה ואחד בשעירה וקמא קא דריש בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו

עליה שם עולה לף למעול בה לף[1] שם מתו הבעלים למימה מזלת א] ועוד מי בסמורסין בפירוש בשעת הקרבה לריך למימר ומאי קמ"ל רשב"ג ו/ת ומאי קס"ד דרך פפל ושם מוכחת מדרך מקדל דבעופות בסתומין למיין וה"ה בבהמה ויש דוחק לומר דרך פפל ס"ל דרך מקדל [בדומת] ולימת[2] דבהמה דוכתי [מיימי] לדרך מקדל ול"ל דרך פפל ודאי ס"ל דלפילו אמ"ל דעופות בסתומים למיין ולא ממעטינן להו ממעות היינו משום שאין לנו למעט אלא דבר הדומה למעות דלא חזו להקרבה כגון ב] לפריס דלא חזו לנזיר להקרבה אבל עופות דחזו גופייהו להקרבה אין למעטן מהלכה שנתפרש בשעת סתומין ושוב הדין דודאי סתומין הוו מעלו[3] לנדבה ומשני ליה רב שימי ול"ל ולקא ועשה אמר רחמנא בלקיחת[4] בעלים אומר כן[5] כלומר ואם לא פירשו הבעלים בשעת הלקיחה הוו בסתומין והוא הדין דרב הונא למאי ד] בבהמות דהוו בסתומין[6] לפי שאינו מוכיח מגוף התורים כי חטאת ואי עולה וכן בשהפרים שלשה פרים אין מוכיח מגוף הבהמות כלום כי חטאת ואי עולה הילכך ונכל לומר דהוו בסתומין לגמרי אבל הכא בחמתי דרשב"ג דקתני הניח שלש בהמות הראויות למוכיח מגוף הבהמה כי לחטאת וכי לעולה וכי לשלמים דבשלשה בהמה נקבה ולילף למימר דתקרב עולה שהעלם בא זכר להיינו בשם וכן לול מפורש ה]בפרקים[7] להדיא דקרב שלמים וכן בשלשה לחטאת וכן בשם לעולה הילכך במפורשין דמו למין מפורש גדול מזה אבל ג' פרים בסתומין דמיין ולא נאמר אי ג' פרים בסתומים ס"ל הוו בסתומין [כך] סבר[8] המקשה: **מתיב** רב ד] **הונא**. ממרת בעלת מום בסתומים דמיין לר"ל דאמר לעיל הכי פריך והמניח כיצד הרי מגלח מעות הפרים ומת ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא יפלו לנדבה. ת"ש דתניא ר"ש אומר מנין שאם אמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא שיפלו לנדבה תלמוד לומר לא יחל דברו ומנין שאם אמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבי שיפלו לנדבה תלמוד לומר לא יחל דברו ומ